

νυκτερινὰς καὶ ὑπὸ προσωπίδα ἐξόδους, αἱ μόναι ἐπέ-
 τρεπον οἱ νῆπιοι ἄνδρες, καὶ εἶπε κατόπιν ὅτι πα-
 ρεκκλίνουσα εἶναι φύσει κακὴ ἢ ἀσύγνωστος καὶ πέ-
 ραν τοῦ δέοντος ἀξιοκατάκριτος. — Ἀφ' οὗ ἐπ' αἰῶνας
 τὸ καταλίπωρον καὶ ἀσθενὲς φύλον ὑπέστη τὰ πάν-
 δεινα ἐν Ζακύνθῳ, μήπως ἄρα τὴν σήμερον ἀπηλ-
 λάγη ὁλοσχερῶς τῶν δεινῶν; Ὅτι ἡ γυνὴ διεφθάρη
 ἐν τῇ δουλείᾳ καὶ τῷ ἀποκλεισμῷ, ὅτι δὲν ἤλευθε-
 ρώθη ἔτι ἐντελῶς, ὅτι δὲν θεωρεῖται ἴσα ἀστυκὰ
 δικαιώματα πρὸς τὸν ἄνδρα ἔχουσα συνήγαγεν ἤδη
 ὁ ἀναγκνῶστης ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων. Ἀλλ'
 ἂν βεβαιωθῇ ὅτι ἡ νόμιμος γυνὴ ἔτι καὶ νῦν πολ-
 λάκις παρεμελεῖται ἐν Ζακύνθῳ, δὲν
 θέλει τάχα συμπαθῆσαι πρὸς τὴν ἀσθενεῖαν αὐτῆς,
 ἔχουσιν ἀντιπάλους ἰσχυροὺς τὴν μόνωσιν, τὴν ἀ-
 νήκην τῆς ἀγάπης, τὴν ζήλοτυπίαν, τὴν πικρίαν,
 τὸ φύσει φιλέκδικον, τὴν ἀπελπισίαν;
 Πρὶν ἢ κατακρίνη τις τὰς γυναικας (καὶ ὁμιλῶ περὶ
 τοῦ γυναικείου φύλου ἐν γένει) ὀφείλει νὰ κατακρίνη
 τοὺς ἄνδρας. Πρὸς δὲ τὴν λυπηρὰν ταύτην κατὰ-
 στασιν εὐλόγως ἐκφωνεῖ τις (πληθύνων τὸν ἀριθμὸν)
 τὴν ἐπιγραφὴν γαλλικοῦ τίνος δράματος, οὗτινος δὲν
 ἐνθυμοῦμαι τὸν συγγραφεῖ· c'est la faute des
 maris.

Περὶ τῆς τὴν ὑπὲρ τῆς Ζακυνθίας καὶ τῆς γυναι-
 κῆς ἐν γένει ἀπολογίαν, δὲν κρίνω περιττὸν νὰ ἀνα-
 δράμω ἐκ νέου εἰς τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ὅπως
 σημειώσω μικρὰν τινὰ περίστασιν, ἐξ ἧς καταφαί-
 νεται ὅτι ἐσίγησαν ἐπὶ τινος ὥρας ἡ Ζακυνθία ζήλο-
 τυπία, ὑποχωρήσασα εἰς τὴν τὰ πάντα ὑποτάσσου-
 σιν κολακείαν.

Ὅτε, μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν κατὰ τὸ 1687
 ἄλωσιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν εἰς Εὐβοίαν ἐκστρα-
 τεῖαν αὐτῶν, ὁ ἐνδοξος στρατηγὸς Ὀθων Γουλιέλμος
 Καϊνεγσμάρκ ἀπέθανε (τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1688)
 ἐν Εὐβοίᾳ, διχρούσης τῆς πολιουρχίας τῆς Χαλκίδος,
 ἡ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ αὐτοῦ σύζυγος ἐπὶ τοῦ πλοίου
 αὐτῆς ἀγίας Ἀρνης κατέλιπε τὴν Ἑλλάδα, ἐπανε-
 ρχομένη εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, παρελλάξασα δὲ τὸν
 Μαλέαν, διαλθοῦσα ἐξώθεν τῆς Κορώνης, τῆς Με-
 θώνης καὶ τοῦ Νευαρίνου προσωρμίσθη τῇ 8 9δρίου
 εἰς Ζακύνθον, ἣν καὶ ἄλλοτε, ζῶντος τοῦ ἀνδρός, εἶ-
 χεν ἐπισκεφθῇ. Τὴν κόμησσαν Καϊνεγσμάρκ ἠκολού-
 θει πάντοτε ἡ δανίς Ἄννα Ἀκεργελμ, ἥτις κατέ-
 λιπεν ἡμῖν ἡμερολόγιον πολυτιμώτατον διὰ τὰς
 περὶ τῆς ἑνετικῆς ἐκστρατείας πληροφορίας· ἰδοὺ δὲ
 περὶ τῶν κυριῶν τῆς Ζακύνθου τί λέγει· «Τῇ 9η
 (Νοεμβρίου). Αἱ κυρίαι τῆς πόλεως ἦλθον εἰς ἐπίσκε-
 ψιν τῆς κομήσσης. Πρὸς τὸ ἐσπέρας δὲ ἡ κόμησσα
 με ἐστειλεν εἰς τὴν πόλιν μετὰ τῆς Αἰκατερίνης. Αἱ
 κυρίαι ἐπανεῆλθον τὸ ἐσπέρας μεθ' ἡμῶν ὅπως παρ-
 καλέσωσι τὴν κόμησσαν νὰ ἀποβῇ καὶ διατρίψῃ εἰς

τὴν πόλιν. Ἡ δὲ κόμησσα, ὑπείκουσα εἰς τὰς πολλὰς
 παρακλήσεις, καταβαίνει εἰς τὴν ξηράν καὶ μένει
 ἐπὶ δύο νύκτας ἐν Ζακύνθῳ, διότι οἱ πρίγκηπες δὲν
 ἐδύναντο νὰ καταλίπωσι πρότερον τὸ ναυτικὸν τοῦτο
 καταφύγιον.

«Τῇ 11η. Ἡ κόμησσα ἐπανεῆλθεν ἐπὶ τοῦ πλοίου
 ἀπόψε συνωδευμένη ὑπὸ τῶν κυριῶν τῆς πόλεως, αἵ-
 τινες ἀπεχειρέτισαν αὐτήν» (1).

Ἄρα γε, ἂν ἡ κόμησσα Αἰκατερίνη Καϊνεγσμάρκ
 δὲν ἦτο χήρα στρατηγοῦ τῆς κυριάρχου τῶν ἰονίων
 νήσων Ἑνετίας, οἱ ζηλότυποι Ζακύνθιοι σύζυγοι τοῦ
 ἔτους 1688 ἤθελον ἐπιτρέψαι τοσαύτας ἐξόδους τῶν
 γυναικῶν αὐτῶν;

Σ.

ΟΙ

ΚΑΤΑ ΤΥΧΗΝ ΑΝΑΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ.

(Ἐκ τῶν τοῦ d'Israeli.)

Πλεῖστα παραδείγματα ἀπαντῶνται ἐν τῇ ἱστο-
 ρίᾳ ποιητῶν, φιλοσόφων καὶ καλλιτεχνῶν, ὧν τὸ
 δημιουργικὸν πνεῦμα διηγέρθη τυχαίως ἐκ μικρῶν
 καὶ ἀσημάντων συμβεβηκότων.

«Τὴν 15 τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1764, λέγει ὁ ἱστο-
 ρικὸς Γκόδων, καθήμενος μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τοῦ
 Καπιτωλίου, καὶ ὅλως εἰς σκέψεις βεθυθισμένος,
 ἤκουσα τοὺς καλογήρους ψάλλοντας τὸν Ἑσπερινὸν
 ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διός. Τότε πρῶτον συνέλαβον τὴν
 ιδέαν νὰ γράψω περὶ τῆς παρακμῆς καὶ πτώσεως
 τῆς Ρώμης.»

Ὁ Malebranche εἶχε τελειώσει τὰς θεολογικὰς
 του σπουδὰς μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ γίνῃ μέλος κληρικοῦ
 τίνος τάγματος, μὴδὲ κἄν ὑποπτεύων τὴν δόξαν,
 ἥτις ἐπαρίμενε νὰ στέψῃ μετέπειτα τὰ συγγράμ-
 ματα αὐτοῦ. Εὐρισκόμενός ποτε ἄεργος εἰς βιβλιο-
 πωλεῖον ἀπῆντησε τὸ περὶ ἀνθρώπου τοῦ Καρτε-
 σίου σύγγραμμά· καὶ ἀναγνούς τινὰ χωρὶς τοσαύτην
 ἡθάνθη ἡδονήν, ὥστε οἱ σφοδροὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ
 παλμοὶ τὸν ἠνάγκασαν ν' ἀφίσῃ πρὸς ὥραν τὴν ἀ-
 νάγκωσιν. Ἐκ τῆς συμπτώσεως ταύτης ἐγεννήθησαν
 αἱ βαθεῖαι σκέψεις καὶ θεωρίαι, αἵτινες κατέστησαν
 αὐτὸν ἄλλον Πλάτωνα τοῦ αἰῶνός του.

Ὁ Κώλεϋ κατὰ σύμπτωσιν ἐγένετο ποιητής. Νεώ-
 τας· ἔτι ὢν εὖρεν εἰς τὰ δομᾶτια τῆς μητρὸς του
 The Fairy Queen τοῦ Σπένσερ, καὶ μελετῶν ἀ-

(1) Ἴδε τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο ἐν τῷ λαμπρῷ συγγράμματι
 τοῦ κόμητος Delaborde, Athènes aux XV, XVI, et XVII siècles
 les ἐν τῇ τῇ 6' σελίδι.

νευδότης τὰ ποιήματα αὐτοῦ, τοσοῦτον κατεγοπτεύθη ὑπὸ τῆς Μούσης, ὥστε δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνη ποιητὴς καὶ αὐτός.

Ἡ πρώτη ὁρμὴ τοῦ Reynolds πρὸς τὴν ζωγραφικὴν διηγέθη ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς πραγματείας τοῦ Richardson.

Εἰς τὸν Βωκκυσῶνα ἐφαίνετο κλίσις οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων πρὸς τὴν μηχανικὴν. Σύμπτωσις τις δὲ ἀνέδειξεν αὐτήν. Ἐνῶ ἦτο παιδίον ἡ μήτηρ του τὸν ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ πνευματικοῦ της, καὶ ἐνῶ αὐτὴ ἔχυνε δάκρυα μετανόιας ἐκεῖνος ἔχυνε δάκρυα στενοχωρίας. Ἐξομολογουμένης τῆς μητρὸς του, λέγει ὁ Ἐλθέτιος, ἡ προσοχὴ τοῦ νέου Βωκκυσῶνος ἐστράφη εἰς τὰς κανονικὰς δονήσεις τοῦ ἐν τῇ αὐλῇ εὐρισκομένου ἐκκεντροῦ ὥρολογίου. Ἡ περιέργεια αὐτοῦ ἐξυπνίσθη, καὶ πλησιάζας ἐσπούδασε τὸν μηχανισμόν· ὅ,τι δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸ ὑπέθεσεν. Ἐσχεδίασε λοιπὸν παρόμοιον τι, καὶ βαθμηδὸν τὸ ἔζοχον αὐτοῦ πνεῦμα παρήγαγεν ἐν ὥρολόγιον. Ἐνθαῤῥυνθείς ἐκ τῆς πρώτης ταύτης ἐπιτυχίας προέβη καὶ εἰς ἄλλα· καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο, ὃ κατὰ πρῶτον ἐπεχείρησε νὰ κατασκευάσῃ ὥρολόγιον, βαθμηδὸν κατασκεύασε καὶ αὐτόμαχτον μουσικόν.

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Μολιέρου ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸ θεατρικὸν στάδιον διηγέθη ὅλως κατὰ τύχην. Ὁ πάππος αὐτοῦ ἀγαπῶν νὰ συχνάζῃ εἰς τὰς θεατρικὰς παραστάσεις, παρελάμβανε καὶ τὸν ἐγγονὸν αὐτοῦ. Ὁ νέος ἔζη ἀτάκτως, ὃ δὲ πατήρ του παρατηρῶν αὐτὸν ἠρώτησε μετ' ὀργῆς τὸν πάππον ἂν ὁ υἱὸς του ἐπρόκειτο νὰ γίνη ὑποκριτὴς. «Εἶθε νὰ ἐγίνετο ὡς ὁ Μονρόζ!» ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Αἱ λέξεις αὗται τοσαύτην ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν νέον Μολιέρου, ὥστε ἠσθάνθη μεγίστην ἀπέχθειαν πρὸς τὴν βάναισον τέχνην, εἰς ἣν κατεγίνετο ἕως τότε, καὶ εἰς τὸ συμβᾶν αὐτὸ χρεωστῆαι σήμερον ἡ Γαλλία τὸν ἐνδοξότατον αὐτῆς κωμικὸν συγγραφέα.

Ὁ Κορνήλιος, ὁ πατήρ τῆς γαλλικῆς τραγωδίας, ἤρξατο καὶ ἐποίει στίχους πρὸς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἐντεῦθεν ποιητὴς, καὶ ἔγραψε τὴν Μελίτην, μετέπειτα δὲ τὰς λοιπὰς αὐτοῦ λαμπρὰς τραγωδίας. Ἄν ὁ Κορνήλιος ἔμενε σὺφρων, ἤθελε μείναι ἀπλοῦς νομικὸς.

Τὴν μεγάλην τοῦ Νεύτωνος ἀνακάλυψιν χρεωστοῦμεν εἰς ἀπλούστατον τι συμβεβηκός. Ὅτε ἐσπούδαζεν ἐν τῷ Κανταβριγιανῷ πανεπιστημίῳ, ἀπεχώρησέ τινα καιρὸν εἰς τὴν ἐζοχὴν (εἰς Woolstrobe) ἕνεκα τῆς ἐπικρατούσης πανώλους. Ἐνῶ δὲ ἐκάθητό ποτε ὑπὸ μηλέαν καὶ ἀνεγίνωσκεν, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ δένδρου μηλον καὶ ἐκτύπησε σφοδρῶς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ἰδὼν τὴν σμικρότητα τοῦ καρποῦ, ἐξεπλάγη διὰ τὴν δύναμιν τοῦ κτυπήματος. Ἐκ τούτου πα-

ρατηρήσας καὶ σπουδάζας τὴν κίνησιν τῶν πιπτόντων σωμάτων, ὤθεν ἠρύσθη τὴν ἀρχὴν τῆς βαρύτητος, ἔθεσε τὰς βάσεις τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ.

Ὁ Ἰγνάτιος Λουόλας, ἰσπανὸς τὸ γένος, ἐπληρώθη ποτὲ ἐπικινδύνως κατὰ τὴν ἐν Παμπελούνη πολιρκίαν (1521)· ἐνῶ δὲ ἔκειτο κλινῆρης ἀνεγίνωσκε βίους ἀγίων· τοῦτο ἐξῆψε τὴν φαντασίαν αὐτοῦ καὶ συνέλαβε τὴν ἰσχυρὰν φιλοδοξίαν νὰ κατασταθῇ ἰδρυτὴς θρησκευτικοῦ τινος τάγματος, ἐξ οὗ παρήχθη τὸ διαδόητον ἐκεῖνο τῶν ἱησουϊτῶν.

Ὁ Λα-Φονταίνος εἰς ἡλικίαν εἰκοσιδύο ἐτῶν οὔτε ἐπάγγελμα, οὔτε ἄλλο ἔργον εἶχε. Τυχὼν ποτε νὰ ἀκούσῃ ὦδὴν τινα τοῦ Μαλέρβου, ἠσθάνθη αἶφνης τὴν κλίσιν, ἥτις ἐβρύθμισε τὸ μέλλον αὐτοῦ. Ἠγόρασεν εὐθὺς τὸ βιβλίον, καὶ τοσοῦτον κατεθέλχθη ἐκ τοῦ ποιητοῦ, ὥστε ἀφοῦ διήρξατο τὰς νύκτας ἀποταμιεύων τοὺς στίχους ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, ἔτρεχε τὴν ἡμέραν εἰς τὰ δάση, ὅπου καὶ κρυπτόμενος ἀπῆγγελλεν εἰς τὰς ἐκεῖ εὐρισκομένας ἀμαδρυάδας τοὺς στίχους του.

Ὁ Φλαμτσιδ, καὶ αὐτὸς ἐκ συμπτώσεως ἐγένετο ἀστρονόμος. Δικτρίθων εἰς σχολεῖον καὶ ἀσθενήσας, ἐξῆλθε πρὸς καιρὸν ἵνα θεραπευθῇ. Δόντος δὲ τινος τότε εἰς αὐτὸν τὸ σύγγραμμα τοῦ Σακροδόσκου De Sphaera Mundi, τόσον κῶχαριστήθη ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς του, ὥστε εὐθὺς ἤρξατο ἀστρονομικὰς σπουδὰς.

Ἡ πρώτη ῥοπή τοῦ Vennant εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν ἀνεφάνη ὅτε ἀνέγνωσε τὸ περὶ πτηνῶν σύγγραμμα τοῦ Willoughby. Παρόμοιον τι ἤκούθη καὶ εἰς τὸν Bonnet. Εὐρών ποτε ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ διδασκάλου του τὴν ἱστορίαν τῶν ἐντόμων τοῦ Ρεωμήρου, τόσον κατεθέλχθη ὑπὸ τοῦ βιβλίου, ὥστε οὐδεμίαν πλέον ἔδιδε προσοχὴν εἰς τὰς παραδόσεις τοῦ καθηγητοῦ του, ἀλλ' ἐνέκυπτε μᾶλλον εἰς τὴν τῶν ἐντόμων μελέτην. Ζητήσας δὲ τὸ βιβλίον ἵνα τὸ ἀναγνώσῃ μετὰ πλειοτέρας ἡσυχίας καὶ σπουδῆς καὶ λαβὼν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν, τόσον ἠρεθίσθη, ὥστε ἐπρόσπάθησε ν' ἀποκτήσῃ ἐν ἀντίτυπον. Μετὰ πολλοὺς κόπους κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ ὑπερνικήσῃ τὰς χρηματικὰς δυσκολίας πρὸς ἀγορὰν τοῦ πολυεξόδου βιβλίου, καὶ ἔκτοτε ἐχαράχθη ἀμεταθέτως τὸ μέλλον αὐτοῦ. Ἀπώλεσε δὲ τὴν ὑγείαν του ἕνεκα τῆς χρήσεως τοῦ μικροσκοπίου.

Ὁ Φραγκλῆνος εἰς παρόμοιον περιστατικὸν ἀποδίδει τὴν ῥοπήν τοῦ πνεύματός του. «Εὐρον ποτὲ, λέγει τὸ σύγγραμμα τοῦ De Foe «Essay on Projects», καὶ ἐκ τούτου ἵσως ἐπορίσθην ἐντυπώσεις, αἵτινες ἔσχον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν κυριωτέρων τῆς ζωῆς μου συμβάντων.»

Ὡς τελευταῖον παράδειγμα ἀναφέρω τὸ συμβᾶν ὃ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν Ρογήρον Aschan ἵνα γράψῃ τὸν διδάσκαλον τοῦ σχολείου (The School-

master), ἔργον ἐκ τῶν ὀλίγων τῶν προγενεστέρων ἁγγλων συγγραφέων, ἅτινα καὶ μέχρι σήμερον ἀνεκγινώσκονται μετὰ πολλῆς τέρψεως.

Εἰς τι συμπόσιον τοῦ Sir William Cecil ἐν Windsor, ὅπου πλῆθος σοφῶν παρευρίσκοντο, ὁ Cecil διηγήθη ὅτι διάφοροι τοῦ Eton σπουδασταὶ ἀνεχώρησαν ἕνεκα τῆς αὐστηρότητος τοῦ διδασκάλου, ἣν καὶ ἐχαρκτηρίσεν ὡς μέγα σφάλμα πρὸς τὴν τῶν νέων ἐκπαίδευσιν. Ὁ Sir William Petre διατείνεται τὸ ἐναντίον· αὐστηρὸς ὢν ὁ ἴδιος θερμῶς συνηγόρησεν ὑπὲρ τῆς τιμωρίας. Ὁ Dr Wootton μᾶλλον ἐσυμφώνει μετὰ τοῦ Cecil. Ὁ Sir John Mason οὐδὲν λαβὼν μέρος ἐχλεύαζεν ἀμφοτέρους. Ὁ Haddon ὑπεστήριζε τὸν William Petre, διατεινόμενος ὅτι ὁ καλῆτερος ἐν Ἀγγλίᾳ διδάσκαλος εἶναι ὁ αὐστηρῶς τιμωρῶν. Τότε ὁ Ρογῆρος Ascham ὀργίλως ἀπήντησεν ὅτι ἂν τοιοῦτός τις διδάσκαλος εἶχε καλὸν μαθητὴν, τοῦτο πρέπει νὰ χρεωσθῇ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ παιδὸς μᾶλλον καὶ οὐχὶ εἰς τὴν βίβλιν τοῦ διδασκάλου. Ὁ Cecil καὶ ἄλλοι κῆρυξταισθήθησαν ἀκούσαντες τὴν γνώμην ταύτην τοῦ Ascham. Ὁ Richard Sackville ἐσιώπα· ἀλλ' ὅτε ὁ Ascham μετὰ τὸ γεῦμα μετέβη εἰς τῆς βασιλέως ἵνα ἀναγνώσῃ ἐνώπιόν της λόγον ἐκ τῶν τοῦ Δημοσθένους, ἔλαβεν αὐτὸν ἰδιαίτερος, καὶ εἰλικρινῶς τῷ ἐξέφρασεν ὅτι, καὶ τοι δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συζήτησιν, ἐγίνωσκεν ὅμως ἐκ πείρας ὅτι ὁ Ascham ὑπεστήριζε· διότι ἕνεκα τῶν ἀδιακόπων ῥηθιδισμῶν τοιοῦτου διδασκάλου ἔλαβεν ἀνίκητον ἀποστροφήν εἰς τὴν σπουδὴν· ἐπιθυμῶν δὲ νὰ ἐπιφέρῃ διόρθωσιν εἰς τὰ ἴδια τέκνα, θερμῶς παρεκίνησε τὸν Ascham νὰ γράψῃ τὰς σκέψεις καὶ θεωρίας του ἐπὶ ἀντικειμένου τοσοῦτον σπουδαίου. Τὸ μικρὸν τοῦτο συμβέβηκός παρεκίνησε τὸν Ρογῆρον Ascham νὰ γράψῃ τὴν περίφημον αὐτοῦ πραγματείαν.

Φ. Α. ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΟΣ.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΛΛΑΤΙΟΥ ΕΚΔΕΔΟΜΕΝΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλ. 439.)

№ 37. Σόρμικτα. Sive opusculorum Græcorum et Latinorum, vetustiorum ac recentiorum, libri duo. Eddente, nonnullis additis, Bartoldo Nihussio. Coloniae Agrip. 1653 in 8°.

Τάδε εἰσὶ τὰ ἐν τῇ βίβλῳ ταύτῃ περιεχόμενα ἑλληνικὰ καὶ Λατίνων πονήματα·

α. Ἰωάννου τοῦ Φωκᾶ ἐκφρασις ἐν συνόψει τῶν ἀπ' Ἀντιοχείας μέχρις Ἱεροσολύμων κάστρον καὶ

χωρῶν Συρίας, Φοινίκης καὶ τῶν κατὰ Παλαιστίνην ἁγίων τόπων.

β. Ἐπιφανίου Μοναχοῦ τοῦ ἁγιοπολίτου, διήγησις εἰς τύπον περιηγητοῦ, περὶ τῆς Συρίας, τῆς ἁγίας πόλεως καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἁγίων τόπων.

γ. Περδίκου Πρωτονοταρίου τῆς Ἐφέσου ἐκφρασις περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις Κυριακῶν θεμάτων (εἰς στίχους).

δ. Ἀνωνύμου, Ἀπόδειξις περὶ τῶν Ἱεροσολύμων.

ε. Eugesippus de distantiiis locorum Terræ Sanctæ.

ς. Leonis Allatii de Solea veteris Ecclesiæ.

ζ. Ejusdem de Liturgia S. Iacobi, Editio altera priore auctior, De Communionem sub unica specie, et de Lignis Sanctæ Crucis.

η. Rituale vetus Cophitarum, Latine reditum ab Athanasio V^o.

θ. Conradi Marpurgii S. Elisabeth vidua, Thuringiæ Lantgrav.

ι. Gabriel Sionita de ritibus nonnullis Maronitorum.

ια. Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου ἱστορικὴ διήγησις τοῦ βίου καὶ τῶν πράξεων Βασιλείου τοῦ αὐοιδίμου βασιλέως τῶν Ῥωμαίων.

ιβ. Ἰωάννου κληρικοῦ καὶ κουβουκλειοῦ τοῦ Καμενιάτου εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Θεσσαλονίκης.

ιγ. Ἰωάννου Ἀναγνώστου διήγησις καὶ Μονωδία περὶ τῆς τελευταίας ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης.

ιδ. Θεοδώρου Γαζῆ, περὶ Ἀρχιεργασίας Τουρκῶν.

ιε. Ἰωάννου Ἀναγνώστου Μονωδία — ις. Melchior Inchofferus de Eunuchismo.

ιζ. Leonis Allatii Confutatio Fabulæ de Ioanna Papissa ex Monumentis Græcis etc. etc.

ιη. Lucas Holstenius de Abassinorum communionem sub unica specie et de Sabbatho flumine.

ιθ. Anonymus de Sabbatho flumine — Κ'. Catalogus Operum. S. Ioannis Damasceni. Ιο. Ruberto suppeditarum a Leone Allatio — τὰ προμνημονευθέντα ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ, ἦν ὁ Ἀλλάτιος ἐσκόπευεν ἀρξίσαι δι' ὀκτὼ ἐπιβιβίων, ὡς τοῦτο δηλοῦται ἐκ τοῦ ἐν Ῥώμῃ ἐκδοθέντος φυλλαδίου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν « Leonis Allatii Συμμίκτων, sive Opusculorum Græcorum et Latinorum vetustiorum ac recentiorum libri X Indiculus editus Romæ apud successorem Mascard; 1668 in 4° », ἑλληνιστὶ γεγραμμένα πονήματα, συνοδεύονται ἅπαντα ὑπὸ λατινικῆς αὐτοῦ μεθερμηνεύσεως. Εὗρονται δὲ καὶ ἐν τῷ κ' τόμῳ τῆς ἐν Βενετίᾳ ἐκδόσεως τῶν βυζαντινῶν συγγραφέων.

Ὁ βουλούμενος μαθεῖν τὰς ἐπιγραφὰς τῶν συγγραφέων, ἃς τὰ μὲν ἐκδοθέντα ὀκτὼ τῶν Συμμί-